

Олександр Крамаренко — заслужений журналіст України,
кореспондент газети “Гривна-Плюс” (м. Луганськ).

Сьогодні тема Голодомору в Україні звелася до банальної полеміки серед політиків щодо того, був то геноцид українців чи ні. Тема стає вже дещо набридливою навіть для тих наших співгромадян, хто вважає голод 1933 року в Україні геноцидом. Ті ж, хто заперечував це, ще з самого початку полеміки радили своїм опонентам взагалі не педалювати цю тему. Таким чином, немає нічого дивного в тому, що вона сьогодні вже зійшла на маргінес нашої суспільної думки, на велику радість усіх “єдінодушних” російських опонентів визнання геноциду українців.

А між тим вдумливий креативний підхід до теми Голодомору, а особливо ж до теми нашого постгеноцидного суспільства, дає пряму відповідь на питання про причини майже всіх українських парадоксів та негараздів сьогодення.

Щоби зрозуміти це, доведеться спочатку зробити екскурс у глибоку історичну давнину. І як це не видасться дивним на перший погляд, у давнину не українську, а давньоєврейську.

Коли на стику 70-80 років першого сторіччя нашої ери римський імператор Тит Флавій наводив порядок у повсталій проти Риму Юдеї, він довго не міг взяти Єрусалим. Тоді Тит взяв обложив його і став чекати, коли ж у захисників міста скінчаться харчові запаси і він його таким чином врешті-решт візьме.

Тут слід віддати належне тим захисникам, бо вони тримали оборону свого рідного міста досить довго після того, коли в них скінчилися останні запаси будь-якої їжі. Люди божеволіли від голоду, але не пускали в Єрусалим ворогів.

Сьогодні вже відомо, що довготривале абсолютне голодування спочатку вбиває в пересічної людини її моральність, потім змінює її менталітет у тому напрямку, який вигідний тому, хто тримає людину в такому стані й від кого залежить, помре вона від голоду чи залишиться жити. Остання ж (передсмертна) фаза абсолютного голоду руйнує вже навіть, здавалося б, непорушні людські інстинкти. Зокрема й такий потужний, як материнський.

Ось чому під кінець облоги Єрусалима Флавієм єврейські жінки вже почали їсти власних дітей. Ось чому, коли в посушливому 1921-му році українські селяни, доведені до відчаю надмірними хлібозаготівлями більшовиків, прийшли у Кремль до Лева Троцького (Бронштейна), той, добре знаючи історію власного народу, сказав їм, що справжній голод у них буде лише тоді, коли їхні жінки почнуть їсти власних дітей.

Але повернімося до Єрусалима. Тит урешті-решт узяв місто і, розгніваний на те, що втратив на це так багато часу, зруйнував його вщент. Але нищити всіх його захисників, які тоді вже були схожі на живі кістяки і, звісно, не могли чинити спротив, імператор чомусь не став.

Оскільки природа *homo sapiens* однакова, можна певною мірою припустити, що з тими захисниками та їхніми дітьми в Юдеї потім були великі проблеми. Їхня ментальність, напевне, стала настільки відмінною від ментальності інших євреїв, що цей факт також був закарбований в усному епосі богообраного народу, який зберігся в цього розпорошеного по всіх світах етносу до нашого часу.

Ось як, зокрема, характеризує ці зміни в людській психіці наш співвітчизник Григорій Бевз, який особисто пережив Голодомор 1933 року в українському селі: “Водночас із фізіологічними змінами тіла голодної людини змінюється і її психіка. Сильне і тривале голодування приглушує або й зовсім убиває нормальні людські відчуття та почуття. Голодна людина не так ставиться до добра і зла, правди і неправди, справедливості і несправедливості, як людина неголодна. Природні загальнолюдські цінності здаються другорядними, не вартими уваги. Над усе хочеться їсти. Вмирають або зовсім не народжуються почуття патріотизму (О.К.), віри, дружби, кохання”.

Аналізуючи сучасний стан національної свідомості селян півдня та сходу України (де голодоморні жнива були в 1933 році найбільш масштабні та жахливі), можна побачити, що, на превеликий жаль, почуття патріотизму не відродилося в них навіть через кілька поколінь після Голодомору. Навіть сама національна ідентичність цих людей ледве жевріє завдяки українській мові.

Цієї ідентичності сьогодні майже немає в кубанських козаків, у яких комуністи постановою свого ЦК ВКП(б) та Совнаркому від 14 грудня 1932 року їхню рідну українську мову забрали, заборонивши її у школах, вузах, газетах та державних установах. Результати цих заходів більшовиків виявилися просто вражаючими. Якщо за переписом 1926 року на Кубані українцями себе визнали 57% всього населення, то за останнім переписом у Російській Федерації — тільки 3%. І це при тому, що виселені з Кубані на початку 1933 року за повстання проти насильницької русифікації були тільки дві станиці (які потім були заселені росіянами) — приблизно 30 тисяч людей, що становило менше 2% від загального населення краю.

Із цього виходить, що абсолютна більшість кубанських козаків після Голодомору змінили свою українську національну ідентичність на російську.

Тому нема чого дивуватись, коли на початку 2009 року отаман Кубанського козачого війська заявив про його (війська) готовність у перших лавах імперської армії йти наводити лад в Україні. І коли сьогодні вище керівництво Росії реабілітує Йосипа Сталіна в очах її населення, то робить це не тільки віддячуючи йому за індустріалізацію та перемогу у Другій світовій війні... Це, до речі, є й одним із чинників такого впертого невизнання Кремлем геноциду українців 1933 року.

Тепер варто було б замислитись над тим, чому саме українських селян комуністи вирішили перетворити в той час Голодомором на колгоспних зомбі без роду та племені. Досить переконливу відповідь на це питання дає відомий в'язень сумління, шістдесятник Василь Овсієнко: “Українці як етнос з їх глибокою релігійністю, індивідуалізмом, приватновласництвом, прив'язаністю до своєї землі не підходили для будівництва комунізму — і на це вказували радянські високопосадовці. Україна повинна була бути стертою з лиця землі, а рештки українського народу повинні стати матеріалом для “нової історичної спільноти” — радянського народу, основою якого було б російське населення, мова, культура. Увійти до комунізму українцем як таким було неможливо у принципі”.

Коли у Кремлі приймалося рішення про провадження геноцидних заходів щодо українського селянства в СРСР, Лев Бронштейн (Троцький) уже давно був в еміграції.

Але й у Політбюро ЦК ВКП(б), і в Політбюро ЦК КП(б)У було більш ніж достатньо “товаришів”, які знали ту єрусалимську історію не гірше за нього.

Сьогодні можна почути, що пішли вони на цей злочин проти людяності, щоб помститися українцям за єврейські погроми під час повстання Богдана Хмельницького, але швидше за все, цей злочин більшовиків був учинений із міркувань революційної доцільності. Хоча, наприклад, такий відомий російський поет, як Йосип Бродський, теж вважає це помстою свого народу “потомкам Тараса”.

Як бачимо з нашого сьогодення, коли наші селяни вже тужать за колгоспами, антилюдська більшовицька мета була досягнута саме через тихий геноцид українців 1933 року. Тут слід ще зауважити, що їхня європейська ментальність була таким чином змінена на євразійську (російську), яка визнає не індивідуальну, а саме колективну працю на землі.

Зважимо на це, бо саме тут захована таємниця такого вперто-агресивного невизнання Москвою нашого геноциду. І скільки б не запевняв свого часу Віктор Ющенко Кремль у тому, що Україна не прагне через визнання Голодомору 1933 року геноцидом вимагати від Росії як правонаступниці СРСР будь-яких компенсацій за той геноцид, там роблять вигляд, нібито не чують тих запевнень. Бо насправді зовсім не компенсацій боїться пострадянська імперія...

Постгеноцидні українці, перетворені комуністичними селекціонерами на радянських людей без своєї історичної пам'яті, виявилися дуже зручним матеріалом для будівництва комунізму в СРСР, а також для так званих братерських стосунків зі своїм “старшим братом”, чого у природних українців ніколи не було, незважаючи на їхнє багатовікове проживання пліч-о-пліч із росіянами.

Ось чим пояснюється такий, здавалося б, парадокс у стосунках двох народів, коли на побутовому рівні в наш час росіяни ставляться до українців (хохлів) із певними пересторогами, а з українського боку адекватне ставлення до росіян (москалів) спостерігається тільки західніше Збруча, де Голодомору не було.

Ось чому саме нащадки селян, що пережили геноцид 1933 року, сьогодні становлять собою більшу частину електорального поля проросійських політичних сил України.

Саме про таких ментальних мутантів сказав видатний російський соціолог Сергій Кара-Мурза: “У періоди суспільних криз руйнування історичної пам'яті виконується як цілеспрямована програма політичних сил. Людина, яка нічого не пам'ятає з історії свого народу, країни, сім'ї, випадає із цього соціуму і стає зовсім беззахисною проти маніпуляції. Людина без пам'яті поставлена перед необхідністю заново визначати своє місце у світі, людина, звільнена від історичного досвіду свого та інших народів, опиняється поза історичною перспективою і здатна жити лише сьогоденням (виділення О.К.)”.

Саме на потребах сьогодення і підловлюють безбатченків-любителів дешевої ковбаси наші комуністи. Саме російськомовним сьогоденням індустріальних міст України спекулюють на електоральному полі регіонали. І, звичайно, обидві ці політичні сили відводять виборців подалі від НАТО, на превелику радість (чи все ж таки на замовлення?) Росії.

На жаль, в Україні цей висновок Кара-Мурзи ніхто (!) й досі так і не почув. А от у Росії він уже давно працює на збереження та розбудову останньої імперії в історії людства. Тільки між двома останніми переписами чисельність українців у ній скоротилася майже в 3 (!) рази — з восьми до трьох мільйонів осіб.

Саме для збереження в повній совковій цноті ментальності населення півдня та сходу нашої держави влада в цих регіонах залишає в повній недоторканості пам'ятники комуністичним злочинцям, деякі з яких були винні у скоєнні злочину геноциду українців 1933 року. Це стає можливим лише тому, що абсолютна більшість тамтешнього населення внаслідок Голодомору втратила свою українську ментальність і легко вірить у казки колишніх комсомольців про кровожерливих бандерівців та фашистів з ОУН-УПА. Як, до речі, і в трудовий подвиг Олексія Стаханова та сакральність радянських воїнів-інтернаціоналістів.

За повної відсутності державної ідеології в Україні ці казки для безбатченків виглядають вельми переконливими. Це розуміють і самі казкарі, які, схоже, за вказівкою московських координаторів приступили до встановлення по всій "Новоросії" пам'ятників відомій україножерці — Катерині II. Що це, якщо не підготовка місцевих еліт до "аншлюсу" України з метою збереження своїх високих посад і після нього?

Для провадження неоімперської ідеології місцевими радами всіх рівнів південно-східної України задіяні величезні ресурси. Щорічно на підтримку російської мови та своїх проросійських ЗМІ обласні ради там виділяють мільйонні кошториси.

Дієвість такої політики просто вражає. Так, на виборах Луганського міського голови 2006 року двоє кандидатів від Партії регіонів ще за два тижні до виборів мали особисті рейтинги у кілька разів (!) нижчі, ніж у беззаперечного фаворита тієї кампанії — позапартійного Володимира Медяника. Після цього "найправильніша" луганська партія нарешті визначилася, кого з тих двох вона підтримає, і кинула на цю підтримку увесь свій медіаресурс. Медяник програв ті вибори... При цьому регіонали обійшлися навіть без чорного піару.

Якщо додати до цього те, що, за нещодавньою заявою колишнього начальника управління з питань преси та інформації Луганської ОДА В.Железного, й усі комунальні ЗМІ контролюються там Партією регіонів, то стає зрозумілим, чому на Луганщині підтримка пронатовського курсу України знаходить схвалення лише у 5% населення. Тобто таке саме, як і в росіян щодо північно-атлантичного курсу власної держави. І досі луганцям усі місцеві телеканали популярно роз'яснюють, що НАТО — це агресивний блок, який зовсім недавно завдав бомбових ударів по мирному населенню "нашої братської Сербії".

Про те ж, що ця Сербія нещодавно подала заявку до вступу до того самого НАТО і має всі шанси бути прийнятою туди вже в найближчі роки, ті телеканали, звісно, ні за що не повідомлять. Але тут виникає закономірне питання: чому серби, які зовсім нещодавно в історичному вимірі мали військовий конфлікт із альянсом і в яких за підтримки НАТО забрали Косово, сьогодні значно ближчі до нього, ніж ми, українці?

Відповідь зрозуміла, як Божий день — бо сербська нація суто європейська. Чого не можна сказати про постгеноцидну українську націю, яка у своїй переважній більшості має сьогодні євразійську ментальність. Ось чому, з яких би високих трибун сьогодні не переконували луганців, харків'ян, одеситів, запорожців про те, що НАТО — це добре, вони ніколи цього не зрозуміють, бо їхнє проросійське світосприйняття це заперечує апіорі. У ньому з усіх європейських цінностей є місце тільки євроремонту, BMW та Канарам.

Якщо ж коли-небудь світ визнає наш Голодомор геноцидом, то він буде змушений визнати і наше постгеноцидне суспільство з його постгеноцидною титульною нацією. Вона як соціально-історичний феномен стане об'єктом досліджень провідних соціологів,

психологів, етнографів, істориків зі всього світу. Тоді рано чи пізно перероблені на совків українці зрозуміють, що вони є породженням наймасштабнішого етноциду в історії людства. А коли хвора людина визнає свою недугу, в неї, як правило, виникає вже бажання лікуватись та одужувати. На ліки, за такої уваги з боку світової спільноти, довго чекати не доведеться.

А коли так, то українці знову стануть самі собою, тобто європейцями, яких радо зустрінуть і в НАТО, і в Євросоюзі. Ось чого насправді бояться у Кремлі, бо тоді Україну вже ніколи не повернути в імперське стійло. А без України, за висловом багатьох кремлівських ідеологів різних часів, немає самої Російської імперії. Ось чому для неї питання визнання Голодомору геноцидом є, по суті, питанням — бути чи не бути...